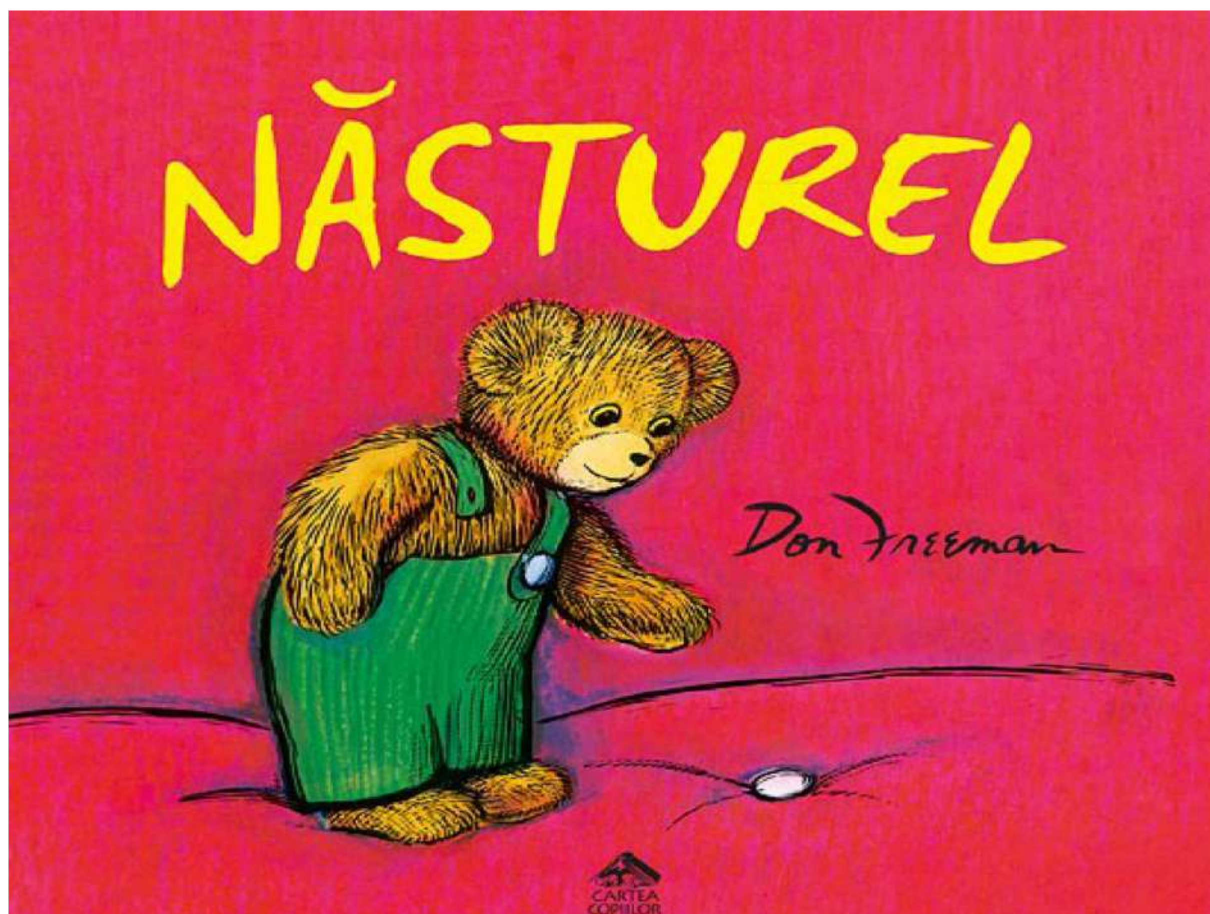

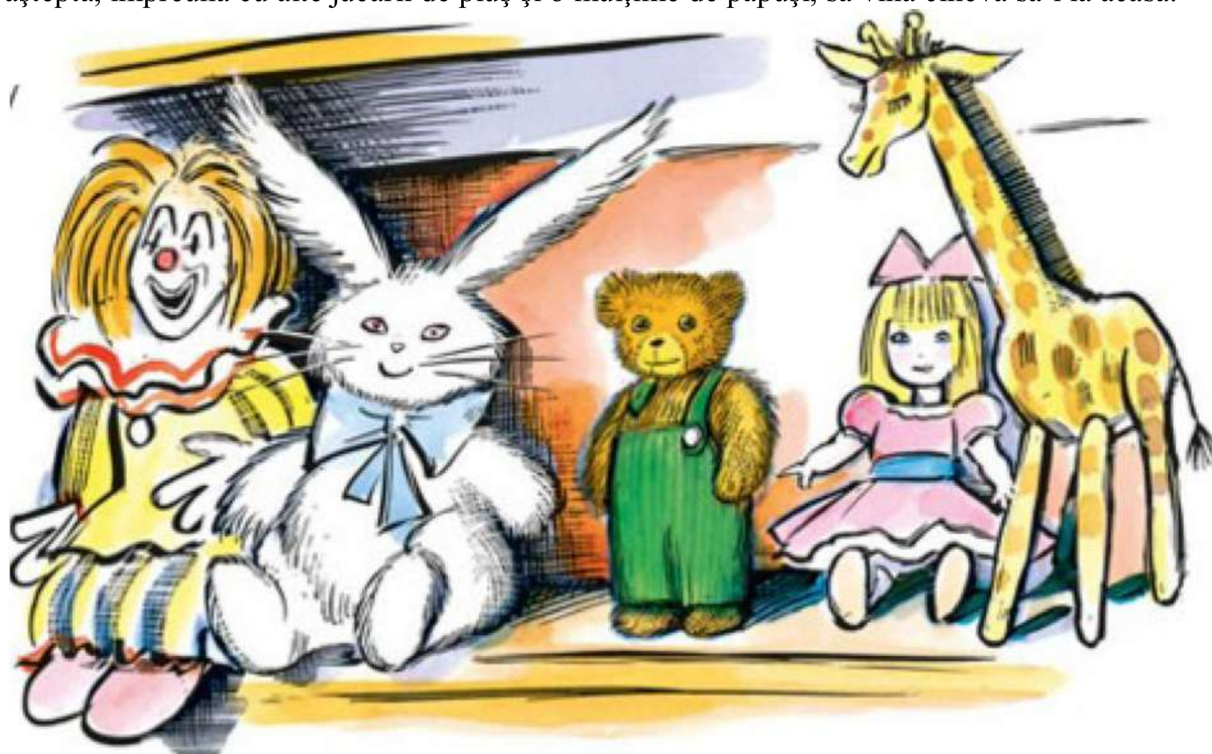
NĂSTUREL
(Corduroy)
DON FREEMAN

Sunt pe lume povești de aventuri care te plimbă în junglă, peste mări și țări, pe sub pământ și chiar prin cer, în nori. Mai sunt povești de adormit copiii care te plimbă încă și mai departe, prin lumea viselor, în noapte. Povești fantastice sau amuzante, cu eroi frumoși și puși pe vitejii sau dimpotrivă, năzdrăvani și puși pe șotii. Povești cu ciorapei sau cu pantaloni scurți, povești cu dantele sau pistoale, povești cu aromă de parfum sau praf de puscă, povești care gâdilă sau mușcă, povești pentru copiii cuminți și povești pentru cei care nu ascultă de parinți.

Nasturel, de Don Freeman

CUM ÎNCEPE POVESTEA?

Trăia odată, la raionul de jucării al unui mare magazin, un urs pe nume Năsturel. Zi după zi aştepta, împreună cu alte jucării de pluş şi o mulţime de păpuşi, să vină cineva să-l ia acasă.

Magazinul era tot timpul plin de cumpărători care căutau tot felul de lucruri, dar nimeni nu părea interesat de un ursuleţ maro cu salopetă verde.

Într-o dimineaţă, o fetiţă se opri în faţa raftului pe care stătea Năsturel şi-l privi drept în ochişorii cei strălucitori.
-Mami, mami! strigă fetiţa. Ia uite! E exact ursuleţul pe care mi-l doream de atâta vreme.
-Poate altă dată, draga mea, oftă mama. Deja am cheltuit prea mult astăzi. Şi apoi, nu vezi, e cam ponosit. Îi mai lipseşte şi un nasture de pe salopetă.

CE CREZI CĂ S-A ÎNTÂMPLAT?

Năsturel se uită lung după ele cum pleacă și suspină foarte trist.
-Ia uite, habar nu aveam că-mi lipsește un nasture, își spuse. La noapte o să plec să-l caut.

După ce toată lumea a plecat. Corduroy se coborî de pe raft și se duse să-și caute butonul.

La etajul următor, ursulețul a văzut uimitoarele șezlonguri, lămpi, canapele și șiruri și șiruri de paturi.

-Oare acesta o fi un munte? se întrebă el. De când îmi doream eu să urc pe un munte!

Deodată văzu ceva mic şi rotund.
-Ia te uită! Nasturele meu! Strigă ursulețul.
Apoi încercă să-l ia, dar, ca toți ceilalți nasturi de pe saltea, și acesta era bine-bine cusut de ea.

El a tras și a tras până... HOP! Ce și-a recăpătat nasturele - și de pe saltea ursulețul s-a dus într-o lampă. Bang!

Un paznic de noapte a auzit căzătura și a venit năvalnic jos pe scara rulantă.

-Ia te uită, zise paznicul. Cum a ajuns un urs ca tine tocmai aici?

CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN CONTINUARE?

În dimineața următoare, ursulețul s-a trezit și acolo era fata din zi de dinainte.

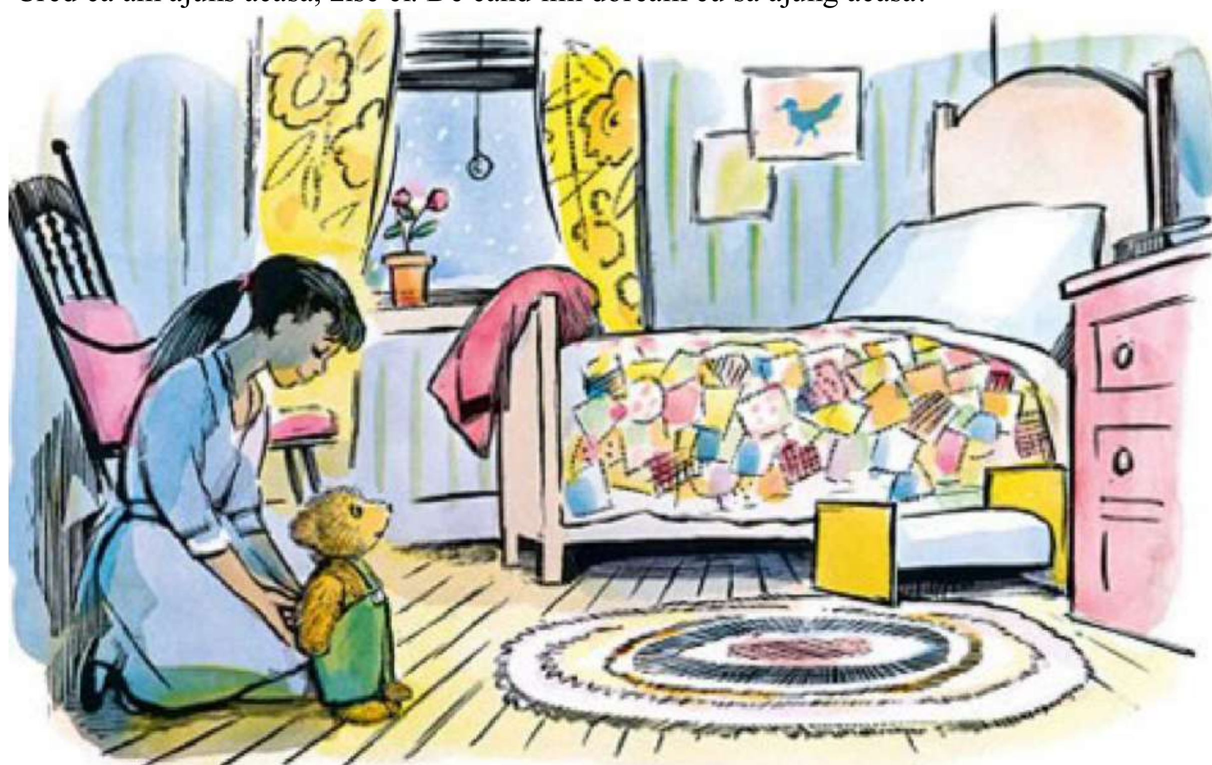

-Noaptea trecută am numărat ceea ce am strâns în pușculița mea și mama mi-a spus că te pot aduce acasă.

-Să-l pun într-o cutie pentru tine? întrebă vânzătoarea.
-Nu-ți mulțumesc, răspunse Lisa. Și îl luă acasă pe ursuleț, în brațe.

Năsturel privi în jur cu ochii mari. Lisa avea în cameră un scaun, un dulăpior cu sertare şi un pat mic, alături de care era...un pat şi mai mic, exact pe măsura lui! Camera nu era mare, nu semăna deloc cu palatul uriaş din magazin.
-Cred că am ajuns acasă, zise el. De când îmi doream eu să ajung acasă!

CUM SE ÎNCHEIE POVESTEA?

Lisa se așeză și începu să coasă nasturele ursulețului pe salopetă.
-Îmi place așa cum ești, spuse ea, dar vei fi mai liniștit cu cureaua fixată.

-Trebuie să-mi fii prietenă, spuse ursulețul. Întotdeauna mi-am dorit o prietenă.
-Și eu! Spuse Lisa și îl îmbrățișă.

